

אקס-זיט

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

aloni-i@bezeqint.net

03-5225458

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

המחזה נוגע בהטרדה מינית נשים כנגד גברים

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- שון - מנהל חשבונות
- דידין - מזכירתו
- ליליאן - אשתו של שון

תמונה 1

המקום: משרד רואה חשבון. שני שולחנות, מדפים, לפטופ, ערימת ניירות, תיקיות, סלסלה גדולה ובתוכה שק למילוי ניירות שילכו לגריסה. שון ניכנס עם תיק מנהלים.

שון: (עם כניסתו) דידין? ... את פה? ...
(שתיקה)
(לעצמו) כרגיל לא מגיעה בזמן.

{יושב ומתארגן לעבודה משרדית.

לאחר זמן קצר, דידין מזכירתו נכנסת. אישה יפה ומטופחת מאוד. לובשת חצאית די קצרה. בידה צרור של מכתבים.

דידין: היי. (מניחה את המכתבים על שולחנו של שון. וממהרת לכיוון השירותים.)

שון: כרגיל איחור רציני... לאן את ממהרת?

דידין: (עוצרת) למקום חשוב.

דון: ורק בגלל זה לא היית צריכה לאחור?

דידין: שלושים וחמש דקות עמדתי בתור להביא את המכתבים הרשומים, שלושים וחמש עמדתי כמו ארטיק...

שון: את הולכת מכאן לאירוע?

דידין: לא, למה?

שון: היום התלבשת אחרת.

- דידין: (מאופקת עומדת שלובת רגליים.) אני אוהבת להקפיד ולהתלבש שיהיה לי נוח, גם בימים האחרונים שלי בעבודה.
- שון: רואים, אבל...למה את עומדת ככה עקום?
- שון: אכפת לך שאלך קודם לשירותים?
- שון: סליחה, סליחה.
- {דידין עומדת לצאת לכיוון השירותים.}
- שון: (בקול) קנית ארוחות מוכנות?
- דידין: (עוצרת מופתעת. בטרוניה) מה? הייתי צריכה לקנות?!
- שון: היום סוף השנה ואנחנו נשהה במשרד הרבה שעות לסיכומים, שכחת? (מנסה להסיר את העניבה.)
- דידין: אני אלך במשך היום. עכשיו אני ממהרת, לפני שזה בורח לי. (מתכוונת ללכת)
- שון: חשבתי שתעשי את הקניות בדרך לכאן ולא תצטרכי ללכת במיוחד... (שוב מנסה להסיר את העניבה בכו וכמעט נחנק ומתחיל להשתעל.)
- {דידין ממהרת אליו לעזור לשחרר את העניבה.}
- שון: (מתנשף) מה זה היה צריך להיות?
- דידין: אני שואלת, מה קרה לך?...
- שון: לא יודע, פתאום נחנקתי.
- דידין: אני לא מבינה אותך. למה היית חייב לשים היום עניבה. אתה לא צריך היום להרשים אף אחד!
- שון: גם את לא...
- דידין: (נכנסת לדבריו) כי אני אישה. עכשיו אחרי שאתה משוחרר מהחנק, אני יכולה ללכת להשתחרר?
- (תוך כדי יציאתה מתעטשת.) בגללך כמעט ברח לי הפיפי...

שון: קחי את הזמן שלך. (מחייך וחוזר לניירת)

{הפלא-פון של שון מצלצל.}

שון: היי לולי...

(מחייך ומקשיב) ...הכל בסדר עובדים...

אני מתנשף בגלל העניבה, כמעט נחנקתי כשניסיתי להוריד אותה.

(מלטף את אזור ליבו) דידין הצילה אותי מחנק.

כן בגלל שנלחצתי עכשיו מצוין.

כמו כל סוף שנה.

שעות משוגעות.

אני לא יכול להחזיר אותו הביתה...

כי אהיה עסוק מאוד.

ביי אהבה שלי.

{שון חוזר לניירת מוצא מכתב שמונח על השולחן, מאת: דידין. מתקרב קצת לכיוון

הדלת השירותים אך לא יותר מדי.}

שון: (בקול) מה המכתב הזה שהנחת לי על השולחן?

דידין: אני אצא ואסביר לך.

שון: למה את עושה את זה בזמן הכי לחוץ?

דידין: שון, תתרחק מהדלת, אתה מלחיץ אותי ואני לא יכולה לסיים. תן לי

עוד כמה שניות להתארגן.

{שון חוזר למקומו, ומרוכז בדלת השירותים ומחכה עד שדידין תצא.}

דידין: (נכנסת. מופתעת) אתה יושב ככה ומחכה שאצא? (מתפקעת מצחוק)

שון: (בחיוך) מה מצחיק אותך?

דידין: לא, זה לא חשוב.

שון: גם אני רוצה לצחוק.

דידין: ישבת כמו... סליחה, כמו כלב שמחכה לאדונו.

(מתלוצצת) היית מביא כיסא ויושב צמוד לדלת השירותים ולהיות לי

בייבי סיטר.

שון: ביום כזה את מניחה מכתב התפטרות!?

דידין: זה לא הולך לקרות מהיום למחר.

שון: לא מבין אותך, ביום כזה!?

דידין: אני מסבירה לך שייקח זמן.

שון: יש לך מקום עבודה אחר?

{פאזזה. זון מחכה לתשובה}

דידין: כן, סידרו לי... אתה יודע איך זה היום, הכול בקשרים ובכל זאת אני צריכה ללכת לראיון עבודה. רק למראית עין.

שון: (כמי שמופתע) מתי זה ייקרה?

דידין: מה אתה כל כך מופתע? דיברנו על זה בעבר, שכחת? אל תדאג, אני אהיה איתך כמה שצריך.

שון: מתי הריאיון?

דידין: מחר.

שון: (בשוק) מחר!?

דידין: מחר.

שון: אם עד היום לא קיבלתי התקף לב, היום אני אקבל. למה מחר!?

דידין: דיברנו על זה כבר פשוט שכחת. יש לך כמה טיפים לתת לי כדי שאתראיין בצורה מקצועית, ושלא יגידו בגלל הקשרים.

שון: (מתפלא) שאני אתן לך טיפים! את יכולה לפתוח קורס טיפים; "איך להתקבל לעבודה ללא מאמץ".

דידין: ברצינות, אני בכל זאת רוצה לעשות רושם שיצדיק את המלצתו של מי שהמליץ עלי.

- שון: אני לא קולט למה את מזכירה לי את זה מהיום למחר?
- דידין: אני מבטיחה לך שהסיכומים יסתיימו עד מחרתיים.
- שון: של כל השנה?
- דידין: כל השנה.
- שון: אם לא כל השנה, את נשארת פה לבד כל הלילה.
- דידין: כל השנה. בלי להישאר כל הלילה.
עכשיו תן טיפים.
- שון: קחי איתך כמה עותקים נוספים של קורות חיים, ונסי להיות חיובית לאורך כל הריאיון.
- דידין: זה ברור.
(פאזזה) זה הכול?
- שון: כן.
- דידין: תן עוד כמה טיפים. קמצן.
- {דידין עומדת ומקשיבה, ומדי פעם משנה עמידה בתנוחה אחרת.
שון תוך כדי עבודתו, מידי פעם מרים את ראשו אליה.}**
- שון: תני לחיצת יד חמה ובטוחה.
(פאזזה) תעני על כל השאלות בקול ברור ולא חנפני, אלא חייכני.
(פאזזה) לא חושנית מדי, אל תמהרי ואל תעשי תנועות חדות.
- {דידין מחייכת חיוך מוגזם.}**
- שון: החיוך הטבעי שלך ולא בהגזמה, תראי כאילו את באמת שמחה להיות במקום.
- דידין: לזייף.
- שון: (עושה אוזנו כאפרכסת) מה?
- דידין: לזייף!

שון: למה לזייף?

דידין: אז לא לזייף?

שון: את רוצה להרשים מהפגישה הראשונה, נכון?

{שון מחכה לתשובה.

דידין רק מהנהנת.}

שון: (ממשיך) תסתכלי על הקירות, תסרקי ושימי לב מה תלוי עליהם.

דידין: למה אני צריכה להסתכל על הקירות?

שון: כדי לאפשר למראיין להסתכל עליך בלי שתראי אותו מסתכל עליך, כך הוא יראה ויבחן את המראה שלך ויתרשם בלי שתביכי אותו! חוץ מזה להראות שאת מגלה עניין וערנית לסביבתך, ותאמיני חזק בלב שאת רוצה את מקום העבודה.

דידין: ולא לשאול כלום?

שון: מדי פעם תשאלו שאלות, גם אם את יודעת את התשובות.

{דידין מוזגת לעצמה מים ושותה, תוך כדי תנוחות גוף, והפעם ביתר פרובוקטיביות, שון רואה אותה אך מנסה להתעלם ובכל זאת יוצא לו גמגום.}

דידין: ולענות מיד?

שון: ל-לא ל-ל-ענות מי-מי-יד. כי זה יכול לתת הרגשה שהכינו אותך לראיון. אני מציע לך לקחת את הזמן, לחשוב קצת ולא למשוך את התשובות, שיהיו תשובות קצרות וענייניות. אזהרה חשובה! תיקחי בחשבון שייתכן שיהיו מצלמות נסתרות בחדר.

דידין: (בודקת את התקרה) גם כאן מותקנות מצלמות שלא ידעתי עליהן?

שון: אני בעד פרטיות העובד. אבל מעסיקים רבים נוהגים לעשות זאת, לכן אני מציע לך להיות ערנית... יכול להיות שהם או הוא ינסה להכשיל אותך. הביטחון והאמונה בעצמך תקרין על המראיין שאת נועדת לעשות דברים גדולים, וזהו.

דידין: תודה על הרצאת הטיפים. אני מרגישה עכשיו טעונה בכוחות על.

שון: תזכרי, את צריכה להציג את עצמך בלי לזייף.

דידין: יש לי שאלה ישירה אליך.

פאזזה, מסמן להמשיך.

שניהם תוך כדי עבודה

דידין: האם זייפת פעם?

שון: באיזה מובן.

דידין: באופן כללי.

שון: את חייבת להיות ספציפית.

דידין: מסמכים.

שון: לא מסמכים ולא צ'קים.

דידין: מזומנים? כסף שחור?

שון: אצלי אין דבר כזה.

דידין: העמדת פנים פעם?

שון: האדם מטבעו הוא מעמיד פנים.

דידין: במין?

שון: במין - מין?

דידין: כן, מין-סקס.

שון: עם אשתי לא, אני לא זוכר דבר כזה?

דידין: (צוחקת) אז עם אחרות כן?

שון: לא יצא לי.

- דידין: אף פעם, אף פעם לא זייפת עם אשתך?
- שון: יש לה חוש מפותח לזיופים.
- דידין: והיא מזייפת?
- שון: אני לא מרגיש שהיא...
(לאחר היסוס קל.) יש משהו אחד שחוקק לי בזיכרון... ליליאן ואני כשהיינו רואים סרט ויש בו סצנת אהבה, היא הייתה מאשימה אותי שאני מתגרה מזה יותר מאשר... את יודעת מה.
- דידין: (בחיור) לא אני לא יודעת מה.
- שון: פעם שתיתי קצת יותר מדי והתוודיתי בפניה שהייתי עם בחורה, למרות שניסיתי להסביר לה שהכול קרה הרבה לפני שהכרנו ונישאנו, היא כינתה אותי "בוגד" היחסים שלנו כמעט הסתיימו. אחרי זה הבטחתי לה, לא להסתכל יותר על בחורות, והקפדתי למלא אחרי ההבטחה...
אולי כדאי שנתחיל נעבוד בְּמַרְץ?
- דידין: אף פעם לא פזלת ולא העפת מבט חטוף אל בחורה?
- שון: אולי פה ושם העיניים עשו סריקה כללית מהירה כשלא ראו שאני... תמיד השתדלתי לא להסתכל לאף אחת בעיניים כדי שהמבטים שלי לא יתפרשו כפלירטוט. כולן חשבו שאני ביישן, אולי הומו.
- דידין: גם עלי "העיניים לא עשו סריקה כללית מהירה כשלא ראיתי?"
- שון: אני לא ממזג את חיי העבודה שלי עם החיים הפרטיים.
- דידין: וואו... איך אתה מצליח לעשות את זה?! איך אתה מצליח לעמוד מול קהל נשים ולהרצות להן על כלכלת בית?
- שון: (לאט, לאט מתחיל להרצות) כשאני עומד ככה על במת המרצים, ואני עומד בפני ארבעים נשים מטופחות, לובשות קצר, לפעמים עם מחשופים, ומסתכלות עלי כאילו אני איזה גורו/חייזר כזה. אני בכלל לא מתבייש, וזה מה שמבלבל את כולם.

דידין: לובשות קצר, צמוד וחשוף, מטופחות... גורו שרואה הכול.

שון: משהו כזה.

דידין: אתה בכל זאת בוחן אותן.

שון: העיניים פוזלות ללא שליטה למקומות האלה.

(משנה נושא) ראית את הסלסלה החדשה?

דידין: ראיתי, ומאז שנכנסתי לא הבנתי בשביל מה זה?

שון: זהו שק לניירות גריסה, וכשנסיים אשלח אותו חתום עם פלומבה לגריסה.

שניהם מתחילים לעבוד בקצב הולך וגובר. חותמים השלכת ניירות לפסולת, קיפול מכתבים. ביול. זורקים בקליעה לסל לסלסלה סידור והשלכת תיקים לפח, וכך הלאה. אור יורד.

תמונה 2

דידין ושון נראים מותשים.

שון: רוצה קפה?

דידין: לא.

שון: (מראה לה את התרמוס.) ליליאן הכינה.

דידין: או קיי. מתי אתה מעריך שנסיים?

שון: יש לנו גם את מחר ומחרתיים, ואנחנו נמצאים באמצע. כך שעשינו עבודה מבורכת עד עכשיו.

דידין: תגיד, ראית אתמול איך הילדים דיברו?

שון: איפה?

דידין: אתמול בטלוויזיה הייתה תכנית מדהימה על ילדים וצורת הביטוי והעשייה שלהם. לא מהעלום הזה. (מחקה ילדה) "ילדים ששקועים בפלאפונים, לוקים בחוסר תשומת הלב למה שקורה סביבם, וזה גורם

למצבים מסוכנים. ההורים לא מבינים שזאת התמכרות, לא מבינים את גודל המגפה שגוברת והולכת. אינם מסוגלים לטפל בצורכי ילדיהם שרואים הכול, אפילו פורנו." והיא רק בת אחת עשרה.

שון: היום הם מדברים על נושאים שנחשבו פעם לטאבו.

דידין: הייתי בשוק, כשראיתי ילדה אחרת צעירה יותר מסבירה לחברתה: "חשוב להכיר בכך שחוויות של הטרדה מינית היא שונה מאדם-אדם". (מנסה להיזכר) איך היא ניסחה את זה? ... "על כל תוקף מין ניתן לקבוע אפיון שונה"

שון: וואו... אפילו לי קשה להבין את זה.

דידין: וואו גדול.

שון: אבל לצערנו לעיתים רחוקות, מעלים את נושא הטרדה גברים על ידי נשים, ולמה? כי יש על זה סוג של "לא ייתכן" או "לא מתקבל על הדעת!" לכן הגברים שותקים, מסתירים. הגברים לא יוצאים לרחובות להפגין כדי לדרוש שוויון זכויות בתחום ההטרדות. כי הם יודעים שיהפכו לבדיחה, וכך כל פעם הם נופלים בפח ולא לומדים את הלקח.

דידין: (תוך כדי דיבור, לוקחת כיסא עולה עליו כדי להוריד תיקייה מהמדף.) אני לא דופקת חשבון לאף אחד, ועושה מה שטוב לי.

{שון קם ורוצה לתמוך בה שלא תיפול, ולא יודע איך להגן עליה מנפילה.}

שון: תזהרי, למה לא ביקשת ממני?

דידין: (ממשיכה) יש אמת בדברים שאתה אומר. מסכנים הגברים המוטרדים, אין להם פה.

שון: ומה עושה התקשורת? מותחת ביקורת ומזהירה למספר ימים, ואחרי זה הכול נשכח, פתאום אין זעם, אין עיתונות, אין טלוויזיה, אין את הארגונים, יש דממה, כאילו לא הייתה הטרדה. האם זאת לא שערורייה?

{שון עוזר לדידין לרדת מהכיסא. שניהם ממשיכים בעבודות המשרד.}

- שון: (אחרי פאזזה) השאלה מהי בדיוק הנקודה שנחשבת להטרדה מינית.
- דידין: כל מעשה ללא הסכמה הוא הטרדה.
זה לא נעים שתוקעים מבט עמוק בתחת.
- שון: אבל אתן נהנות כשמסתכלים על כל המקומות האלה.
- דידין: להסתכל מבט קצר חטוף ודי, לא צריך לנעוץ מבטים ולעשות מחקר.
היום מפחדים להגיש תלונות נגד נשים או נגד גברים, בגלל נזק כספי ובעיקר פגיעה נפשית.
- שון: ומה עם אלה שמפיצות שקרים על גברים? ואלה שהולכות יחד עם ציד המכשפות? ואלה שמעלילות שקר והן לא הולכות לכלא.
- דידין: (בהנאה) חברה סיפרה שהיא עשתה פירסינג בלשון מסיבה מסוימת.
עברה ליד מאבטח בבניין משרדים והוציאה את לשונה וגלגלה אותו כדי להראות לו.
- שון: בכוונה להטריד אותו.
- דידין: שיבדוק שאין לה פצצה בפה. אחר כך חשפה קצת מהחזה והראתה את הקעקוע שלה, לא הייתה לה חזייה וביקשה ממנו לגעת בקעקוע ולהרגיש איך הוא זז כשהיא מְחַזְזֶת (!) אותם.
- שון: (לא מבין) מה זה מחזזת?
- דידין: עשתה ככה... (מנענעת את החזה מצד לצד בהפגנתיות.)
- שון: מטרידה סדרתית.
- דידין: הוא סירב לגעת.
- שון: עשה בשכל.
- דידין: (תוך כדי סידור תיקים.) מה עשתה? החליטה לעשות לו תרגיל.
היא התחילה לעבור בכף ידה על גופו כמו שהוא בודק את הנכנסים.
הוא נרתע, והיא בתגובה אמרה לו: "איזה מין מאבטח אתה שפוחד מכמעט נגיעות, כל היום אתה ממשש את הנשים בכלי שלך,
בגלאי מתכות ובודק אותן מלמעלה עד למטה ומתחרמן."

שון: יש מיתוס מסוכן שהקורבן תמיד תהיה אישה ולעולם היא לא תשקר בכל הנוגע להטרדה. מיתוס כזה יכול להרוס משפחות.

(פאזזה)

את חשבת שזה בסדר לשוחח שיחה בעלת אופי מיני?

דידין: אם זה קורה לי? אני מיד מעירה. ואם זה קורה, אין חוכמות. בעיטה בין הרגליים.

{תוך כדי עיסוקיו שון רואה מכתב סגור ששייך לאשתו ליליאן.}

שון: ממתי מכתב שמיועד לאשתי מגיע לפה?

דידין: תראה. (מעיינת) עבור ליליאן. אין את כתובת השולח. (מחזירה)

שון: מה את אומרת? לפתוח?

דידין: אם אתה לא יודע מימי, אל תפתח.

שון: להיפך, אם אין מוען, מעניין יותר.

דידין: אני מציעה לך לא לפתוח. אבל תעשה מה שאתה חושב.

שון: למה לא?

דידין: כי זה אישי שלה.

שון: אני בעלה.

דידין: אז מה אם אתה בעלה? יש לך בעלות עליה?

{דידין עולה שוב על הכיסא עם תיקייה ודוחפת אותה בין שאר התיקיות, ובהפגנתיות מנענעת את האגן.}

דידין: היא לא פותחת את המכתבים שלך.

שון: (מעיף מבט על דידין שמתאמצת לתחוב את התיקייה) מעניין מה היא מסתירה ממני.

דידין: אם אתה חושב שהיא מסתירה ממך מערכת יחסים כלשהי, זה חמור. הגיע אליה מכתב, תן לה ליהנות לפתוח אותו.

- שון: את צודקת. (מעייף שוב מבט אליה ויוצא לו בגמגום קל) ה-ע-לייה שלך על הכי-כיסא עושה לי דפיקות לב.
- דידין: (פונה אליו בחיור ערמומי) העלייה עושה לך דפיקות לב?
- שון: (ממהר לתקן) התקף לב.
- דידין: (בחיור) וזה באמת מה שגורם לך לגמגום?
- שון: את לא צריכה כיסא בשביל להגיע למדפים!
- דידין: ככה יותר נוח לי כשהמרפקים בגובה המדף. (ממשיכה עם התיקיות)
- {דידין עושה תנועה של כמעט מעידה.
שון מושיט את כפות ידיו לעברה באינסטינקטיביות כדי לתמוך בה ומיד מתחרט,
ממהר ומרים את המכתב למעלה כאילו הוא בודק כבצילום רנטגן.}
- דידין: מה אתה עושה שם?
- שון: אני עושה רנטגן.
למכתב.
- {יורדת עם תיק. נשמטים לה מספר מסמכים. אוספת בפוזות עדינות.}
- שון: מעניין מי שלח את המכתב.
- דידין: אתם הגברים, קל לשטות בכם. אם היו פותחים לך את המכתבים היית צורח עד לשמים. תניח את המכתב המסכן.
- שון: אני חושב...
- דידין: (קוטעת אותו) זה לא משנה מה אתה חושב, ואיזה אוצר של מילים יש בפנים, אין לך זכות לפתוח מכתב אישי, ואם אתה חושד בה, זה חמור וסימן שהיחסים ביניכם לא סטביליים. תעסיק בלש!
- שון: צודקת.
- דידין: אני מציעה לך שלא למהר להסיק מסקנות.
- שון: צודקת.

- דידין: אני מכירה אותך, תיזהר שהחשדנות, יכולה להוביל אותך לסיכון.
 שון: צודקת.
 דידין: ולפורענות.
 שון: צודקת.
 דידין: אני בטוחה שתפתח כשאלך הביתה.
 שון: לא צודקת.
 דידין: מקסימום אתה יכול לבקש ממנה לפתוח אותו לידך.

תמונה 3 סצנת המשך.

שניהם עובדים בקצב מסחרר (במהירות כפולה) כמו שני רובוטים מהירים. חתימות וחוממות, מקפלים מכתבים, מוסרי אחת לשני, קמים, יוצאים למטבח, מוסרים טפסים, שותים ועוד...
 בשלב מסוים שניהם עובדים כל כך מהר, שהמהירות הופכת להילוך איטי. הזמן עבר ויום העבודה הסתיים. עוברים להילוך רגיל.
 דידין לוקחת את חפציה נגשת לשון, מנשקת אותו על הלחי ויוצאת. שון בשוק, קופא לרגע.
 אור יורד.

תמונה 4

יום למחרת.

ליליאן אשתו של שון נכנסת ובידה שקיות אוכל.

ליליאן: היי שון-שון, (מתנשקים)

שון: איזה אושר שבאת.

ליליאן: אני מקווה שכל מה שקניתי יספיק לכם.

שון: ואני מקווה שדידין לא תקנה עוד אוכל.

ליליאן: (מתפלאת) היא עוד לא הגיעה?

שון: תאחר כרגיל.

- ליליאן: להביא לך מנה בינתיים?
- שון: לא, אני אוכל מאוחר יותר.
- ליליאן: אמרה לך כמה זמן היא תאחר?
- שון: היא בעצמה לא יודעת.
- ליליאן: לא הבנתי.
- שון: הלכה לראיון עבודה.
- ליליאן: ביום כזה עמוס!?
- שון: זה מה שאני אמרתי לה, ומסתבר שקבעו לה.
- ליליאן: ואתה הסכמת!?
- שון: מה יכולתי לעשות?
- ליליאן: היא עשתה את זה בכוונה!
- שון: היא לא עשתה את זה בכוונה.
- ליליאן: זה חוסר אחריות מצידה. למה אתה מגן עליה.
- שון: היא מסיימת לעבוד, וזכותה לחפש מקום עבודה חדש.
- ליליאן: ולמה היא עוזבת?
- שון: הודיעה לי מזמן ושכחתי מזה.
- ליליאן: לא מספיק טוב לה כאן?
- שון: היא רוצה להתקדם, יש לה קשרים משפחתיים עם משכורת גבוהה.
- ליליאן: ואתה תסתדר?
- שון: היום כן, אני לא בלחץ, אחר כך יהיה לי מספיק זמן למצוא מחליפה.
- ליליאן: אתה יודע מה? טוב שהיא הולכת.
- שון: למה?

ליליאן: לא התחברתי איתה.

שון: למה? היא עובדת חרוצה.

ליליאן: לא יודעת...

נחמדה מדי.

שון: אשתי היפה מקנאה?

בדיוק אתמול סיפרתי לה קצת עליך.

ליליאן: עלי?!?

שון: זאת הייתה הפעם הראשונה שדיברתי עליך.

ליליאן: למה?!?

שון: לא יודע. יצא ככה. אולי בגלל שזה יומה האחרון בעבודה.

ליליאן: מה סיפרת?

שון: שבכל פעם שהסתכלתי על נשים אחרות, כעסת עלי מאוד.

ליליאן: בטח שאכעס. יש לך אותי צעירה יפה ומחזרת אחריך, ואתה חושב

שאני אתן לעיניים שלך להתרוצץ מסביב לאחרות?

שון: אגב, היא הצדיקה אותך.

{שון מגרד את כף ידו בזיפי שער סנטרו.

ליליאן מוציאה חולצה מהשקית.}

שון: מחר נסיים.

ליליאן: תראה איזה חולצה יפה קניתי לך?

תמדוד.

שון: תשאירי להחלפה.

{שון מגרד שוב את ידו בזיפי סנטרו.}

ליליאן: מה אתה עושה?

- שון: לא עשיתי כלום.
- ליליאן: אתה מתגרד בצורה מוזרה מאוד.
- שון: מגרד את כף היד.
- ליליאן: (מצחקקת) למה בסנטר?
- שון: הגירוד בזיפי הסנטר עושה לי תענוג כפול.
- ליליאן: אומרים שלכל מי שמגרדת לו כף היד, סימן שיקבל הרבה כסף.
- שון: בזמן האחרון מגרדות לי שתי כפות הידיים, סימן שנקבל מיליונים?
- ליליאן: הלוואי.
- שון: (נזכר. מתחיל לחפש) אה, שכחתי. רגע, רגע, יש לך פה מכתב.
- ליליאן: (מתפלאה) לי? בשבילי?!
- שון: הגיע אתמול.
- ליליאן: מה פתאום שלחו למשרד?
- שון: (מוסר לה את המכתב) מסתבר שיש מי שחושב שאת עובדת כאן.
- ליליאן: (מסתכלת על המכתב) אתה יודע כמה זמן לא קיבלתי מכתב?
- שון: (בקול שובבי ומתנגן.) את מס-תי-רה מ-שהו?
- ליליאן: (בלעג) נו, באמת שון, זאת הייתה שאלה מיותרת.
- שון: אני צוחק.
- ליליאן: מה יש לי להסתיר? מאז שקטפת אותי מהאוניברסיטה אני חשופה בפניך.
- שון: תפתחי...
- ליליאן: למה?
- שון: את לא סקרנית לדעת מי ומה כתבו לך?

ליליאן : אחר כך.

שון: ריבונו של עולם, איך את יכולה להתאפק? אתן הנשים יש לכן כוח!

ליליאן : (בודקת ממי נשלח.) אין כתובת של השולח. שיחכה מי ששלח.

שון: (חסר סבלנות) תפתחי כבר!

ליליאן : אני רואה שאתה סקרן יותר ממני, לי יש זמן. איך אומר שלום הקֶצֶב שלנו? "אם את רואה ברחוב שקית צבעונית מלאה וסגורה מונחת ליד ספסל, אף פעם לא תדעי מה את צפויה לגלות בתוכה"

שון: אם את פוחדת לפתוח? אני אפתח.

ליליאן : לא. זה שלי, למה שאתה תפתח?

שון: למה לא?

ליליאן : אתה מקנא?

שון: לא.

ליליאן: כל יום אתה פותח ערימות של מכתבים. מכתב אחד מגיע אליי וגם אותו אתה רוצה לפתוח?

שון: אולי, מתוך הרגל.

{ליליאן לוקחת את תיקה ואת המכתב ועומדת לצאת.}

ליליאן: (להכעיס מתוך רצון טוב) אני אפתח אותו לבד בבית. (מהפתח היציאה, פונה לשון) תיזהר מהכלבה הזאת.

שון: רגע, רגע. על מי את מתכוונת כלבה?

ליליאן: אתה יודע טוב מאוד למי אני מתכוונת!

שון: את לא יכולה לזרוק כזאת פצצה וללכת!

ליליאן: היזהר שלא להיפצע ממנה ביום האחרון.

שון: אני רוצה למנוע פציעות.

- ליליאן: אני אעשה את זה קצר.
 (חושבת איך להתחיל) תראה. יש אנשים. שמתעלמים מהחוקים. ו...
 לא פוחדים מהעונשים על הטרדה מינית - כדי לעשות כסף מהיר.
 בסחיטה, ולא אכפת להם לחסל את מקום העבודה, לפרק משפחות,
 ולפעמים כדי לנקום עקב סכסוכים.
- שון: רגע, לפני שאת...
- ליליאן: (קוטעת אותו) נקמה היא כמו פצע פתוח שיורד ממנו דם שצריך לשטוף,
 לחטא ולהסיר את כל הלכלוך, ללחוץ כדי לשלוט על הדימום ונפיחות.
 יש אנשים קנאים, חמדנים, קטנוניים, חסרי ביטחון, פרנואידים עושים
 את זה כל יום בכל מקום עבודה. אפילו בכנסת שלנו.
- שון: למה שאני אעשה דבר כזה?
- ליליאן: אני לא אמרתי שאתה עושה! אתה לא צריך לעשות! אתה צריך
 להיזהר שהיא תעשה לך!
- שון: למה שהיא תעשה לי את זה פתאום, אם כלום לא קרה כל השנה?
- ליליאן: אי אפשר לדעת מה עבר לה בראש במשך כל שנה.
- שון: ליליאן, אני מופתע ממך, מאיפה התאוריה ההזויה הזאת!?
 מי בכלל חושב על זה?!
- בחיים לא הטרדתי! לא הוטרדתי! ולא חשבתי אפילו, כי זה לא מעיין!
- ליליאן: לכל אדם יש יצרים.
- שון: ל"יש יצרים" הזה, לי יש יצרים יוצאי דופן – בלוק אנטי-יצרי, משתחרר
 רק איתך!
- ליליאן: היזהר ממנה, זאת האינטואיציה הנשית שלי, ובדרך כלל אני לא טועה.
 אני לא מגזימה.
- שון: את טועה ומגזימה! היא...
- ליליאן: היא! היא! היא! ותיזהר ממנה. ערמומית שיודעת לתמרן.

- שון: (בתמיהה) אני לא מאמין, את לא צריכה לנפץ חלונות ולהאשים אותה, אלא אם כן יש לך ראיות. יש לך יסודות? מידע? מישהו סיפר לך?
- ליליאן: העיניים שלי הן המידע שלי!
- שון: את סתם בחרדות מתוך קינאה.
- ליליאן: (בכעס) שאני אקנא בה?
- שון: לא התכוונתי בה – בה!
- ליליאן: אז במי!
- שון: במילה.
- ליליאן: תיזהר לא לטאטא את הנישואין שלך בגלל שטות אחת קטנה.
- שון: רגע-רגע, את חושדת שהיא או אני מסתירים משהו?
- ליליאן: כמו שאומרים "פעם רמאית תמיד רמאית".
- שון: היא עשתה טעות חשבונאית, וזה קורה לכול מי שמתעסק עם מספרים. ומאז היא...
- ליליאן: יש לך אישה שהפכה את הבית, לבית משפחתי נעים. אל תהרוס אותו!
- שון: ליליאן אהובה שלי, אל תתני לדמיון לתעתע בך ולהפיל אותך בפח.
- ליליאן: אתה יודע מה?
- אני רוצה לראות את ההמלצות לפני שקיבלת אותה לעבודה.
- שון: המלצות? עכשיו את נזכרת?!
- ליליאן: המעסיקים הקודמים שלה העבירו לך המלצות? (פאזזה)
- העבירו לך או לא!
- שון: העבירו, רק שאני לא יודע איפה שמת.
- (מנסה להיזכר) אני... לא זוכר, זה היה לפני שנה.
- ליליאן: כדאי שתיזכר מהר. אני רוצה לבדוק מי ומה המליצו עליה.

שון: (מתלבט) איפה שמת... תיקלת אותי.

ליליאן: אולי לא היו לה בכלל המלצות והספיק לך רק המראה שלה?

שון: (יוצא מחוץ לבמה לחפש תיקיה.) ליליאן יקירתי אל תכנסי ללופ הזה, אלה

הן מחשבות הרסניות. אני לא מבין למה נזכרת דווקא ביום האחרון
שלה בעבודה? אם היית בודקת אותה לפני שהתחילה לעבוד כאן,
הייתי מבין, אבל בסוף?

(חוזר בריצה לפח האשפה.) אני חושב שזרקתי כאן.

(מוציא מהאשפה) בבקשה. קחי את כל התיקיה ותחקרי.

ליליאן: (לוקחת את ההמלצות) סיימת להיום?

שון: יש לי עוד עבודה. יהיה לי ליל-שימורים, אל תחכי לי.

ליליאן: אולי אבוא לבקר.

ליליאן יוצאת.

שון יושב ומניח את ראשו על השולחן.

אור יורד.

תמונה 5

היום האחרון.

שון יושב שקוע בשינה כשראשו על השולחן.

דידין נכנסת, לבושה מכנסיים צמודים.

דידין: (בהיסוס ובעדינות) שון? ... שון שון...

{דידין מתחילה לעסות את עורפו.

שון נהנה ומשמיע קולות הנאה.}

שון: או... זה טוב... את עושה את זה טוב, איזה ידיים יש לך ליליאן.

דידין: (ממשיכה עוד קצת) קבל בונוס טוב יותר.

(מנשקת אותו בשפתיים.)

מישהי העירה אותך כך?

שון: (מגלה שזאת דידין. קם נדהם וכועס) מה זה היה צריך להיות?!

- דידין: נשיקה.
- שון: למה עשית את זה?!
- דידין: הערתי אותך.
- שון: למה הערת אותי ככה?!
- דידין: לא היה נעים לך?
- שון: מה שעשית עכשיו ממש לא מקובל עליי!
- דידין: גבר אחר היה מתרגש והיה רוצה לקבל ממני עוד נשיקות כאלה, והיה מתנפל על המציאה.
- שון: למה עשית לי את זה?!
- דידין: (בלעג) "למה עשית לי את זה?" אתה יודע כמה זמן חלמתי על זה?
- שון: יש חלומות שלא צריכים להגשים אותם!
- דידין: רציתי לתת לך מתנת פרידה כמו שצריך.
- שון: ככה בשפתיים?
- דידין: אלא איפה?
- שון: זה רק חלק קטן מהחלום, אתה צריך לשמוח שהשארתי מזכרת.
- שון: עם לשון מתגלגלת בלי שאצחצח שיניים?
- דידין: לך לצחצח ונמשיך.
- שון: את יודעת טוב מאוד שאני לא כזה!
- דידין: בסך הכול נשיקת פרידה ואל...
- שון: (קוטע אותה בכנס) כזאת לוחטת וחושנית עם לשון מקשקשת?!
- דידין: לא אהבת?
- שון: לא צפוי.

- דידין: אתה פחדן!
- שון: יש לי אישה יפה ואני אוהב אותה!
- דידין: ולמרות הכול נהנית!
- שון: נהניתי בטעות רק בגלל שחשבתי שזאת ליליאן.
- דידין: אבל נהנית?
- שון: עזבי.
- דידין: אל תעשה את עצמך שלא נהנית. אם נגעלת לך לשטוף את הפה.
- שון: טוב נהנית, כי בדמיוני הייתה זאת ליליאן, ומהנשיקות שלה אני נהנה מאוד. גם היא לפעמים מפתיעה אותי בשינה בסוג כזה של נשיקות ואני זורם איתה.
- דידין: גם איתי זרמת.
- שון: לא מתוך ידיעה.
- דידין: (מתקרבת אליו) טוב, בוא ונעשה את זה מתוך רצון וידיעה.
- שון: די, זה לא מתאים לנו.
- דידין: אתה חרמן סמוי.
- שון: עד היום היית בסדר, למה להרוס את... (מחפש את המילה) ה-המוח, מריגושים, במחשבות מיותרות?
- דידין: להרוס? קיבלת הרבה רמזים ממני במשך השנה, ובעיקר בימים האחרונים. אבל מה לעשות שאתה סתם סתום.
- שון: את מבינה שיזמת עכשיו הטרדה מינית?
- דידין: תגיש תביעה.
- שון: (לאחר שתיקה קלה) לפני שהמצב יחמיר ויהיה כאוס רציני. אני מבקש ממך לקחת מיד את החפצים שלך ועזבי את המשרד.

- דידין: אתה מגרש אותי?
- שון: כן, ועם כל הזכויות שמגיעות לך, ובואי נעשה זאת בשקט ובצורה חברית כמו שהיה עד עכשיו.
- דידין: אחרי כל העבודה המשרדית שעשיתי לך, אתה מפטר אותי ביום האחרון? זאת נקראת חוצפה!
- דידין: תקבלי את המשכורת, ואני מבטיח שתקבלי ממני המלצה, חמה. את מנהלת חשבונות מעולה, ובכל מקום ישמחו לנצל ידע כמו שלך. זהו היום האחרון ואת לא חייבת לסיים אותנו, אחרת...
- דידין: תגיש נגדי תלונה.
מי יאמין לך?
אשתך?
אתה צריך להיות אסיר תודה שאני מלכדת את שניכם.
- שון: או, זאת כבר חוצפה! את מלכדת אותנו?
- דידין: כן! אותך ואת ליליאן שלך!
- שון: מי את שתלכדי אותנו?
- דידין: אני זאת שיוצרת את ההרמוניה ביניכם. במשך היום אתה מפנטז עלי, על כל תנועה שלי והולך לקיים יחסי מין עם ליליאן שלך!
- שון: (נסער) אני מצטער עליך!
לא הכרתי אותך ככה.
את מנסה לפתות אותי כדי להפיל אותי בפח? זה בדיוק כמו לשים מכשול לעיוור.
- דידין: האם ספרת פעם את היקף המבטים החרמנים שתקעת בי? אם אתה כל כך צדיק היית צריך להיות שקוף לחלוטין עם אשתך ולשתף.
- שון: (בכעס).מה את מנסה לעשות? להעביר את כל האשמה עלי?

דידין: (בכעס) כן!

בכל יום העיניים שלך נעשות אדומות מרוב תשוקה אלי, למה אתה חושב שיש לך לחץ הדם גבוה ומרגיש דופק מהיר כמעט להתקף לב? אני רואה אותך מזווית העין שאתה לא יכול להסיר את העיניים שלך ממני. הן נעוצות ותקועות בתחת שלי בכל פעם שהתכופתי או שעליתי על כיסא.

שון: למה את כל הזמן צריכה לעלות על כיסא אם את יכולה להגיע לכל מקום בלי לעלות על הכיסא? את מעמידה אותי במבחן?!

דידין: אתה שייך למציצנים פתטיים.

שון: למה את מציבה את התחת המגוחך שלך מול העיניים שלי! מה? כדי לעשות לי סִיכּוּל ממוקד?!

דידין: התחת שלי מגוחך? התחת שלי יותר יפה מהתחת של אשתך! הנהימות והאנחות וההערות שאתה משמיע לעצמך, זה מגוחך! בכל פעם שאני מסתכלת עליך אתה מעמד פנים כאילו אתה מתעסק בחשבונאות, עושה רנטגן, זה מגוחך! עכשיו אתה בא ואומר שאני מפתה אותך?! לפני יומיים שאלת אותי מה נחשב להטרדה מינית?! כשאני עולה על כיסא ואתה עומד מאחוריי ועושה הילינג לתחת שלי, זאת הטרדה מינית!

שון: להסתכל על תחת זאת הטרדה מינית?!

דידין: על התחת שלי? כן!

שון: (מצחקק) אני מוכרח להודות שיש לך דמיון פורה, ואני מתפלא עליך, איך הפכת את הרכב להיות רכוב. תגידי את האמת. אני הטרדתי אותך פעם?!

{דידין מגחכת.}

שון: את יכולה לגחך, לזלזל לעשות דברים מעבר למילים, את מכירה אותי טוב מאוד ואת יודעת שאצלי כל מערכת יחסים מחוץ לגבולות הנישואין היא פסולה.

דידין: דבר אחד אני לא אוהבת. צביעות.

- שון: אני לא מתכוון להיכנס לזה יותר, את צריכה להתקרר קצת ואני לא רוצה להיות קשור אלייך בשום צורה. תלכי בשקט ותהיי בטוחה שלא אגיש נגדך תלונה ונסיים כאילו כלום לא קרה.
(שתיקה קלה)
לכי לשלום ואת כל מה שמגיע לך אשלח אלייך עם שליח מיוחד.
- דידין: ואני שמחה שאני נפטרת ממך כמו שנפטרים מכלב.
- שון: די, תירגעי, את מתחילה לדבר שטויות.
היום רק גיליתי יש לך את הפוטנציאל להרוס את שמי הטוב.
- דידין: (בלעג) "שמי הטוב" שמך הטוב הוא גם בזכותי!.
- שון: קשה לי לקבל את הפצע שפצעת אותי. את כנראה מומחית ויודעת היטב שלגברים קשה להם להגן על עצמם.
- דידין: כי הם מטומטמים.
- שון: (מבטל אותה בתנועת יד מזלזלת.) כן את זה כבר אמרת.
אני לא מבין למה עשית לי את זה. מה עשיתי לך בחיים?
האם את משקרת בגלל חוסר תשומת-לב?
האם את רוצה לקרוע את המשפחה שלי לגזרים?
מה את רוצה ממני לעזאזל?!
סחיטת שטרות של כסף שחור?...
- דידין: אני כאן הקורבן!
- שון: (מתקרב אליה) את כאן המטורפת שאורבת לטרף!
- דידין: אל תתקרב אלי!
- שון: (מרים את שתי ידיו כנכנע) אני לא רוצה אותך בסביבה, אפילו לא ברגעים האחרונים של לחץ בעבודה! אדם כמוך שמשקר פעם ישקר שוב ושוב!
- דידין: לא חשבתי לעשות לך את זה. אבל, אם אתה מגרש אותי בהניף יד, בצורה כזאת מגעילה ופוגענית, אני רוצה ממך דמי שתיקה, בוא נגיד...
(חושבת לרגע, ובקלות אומרת) חמש מאות אלף שקל. בזול לא?

- שון: (מתפקע מצחוק) חמש מאות אלף?! מאיפה קפץ לך הסכום כזה.
- דידין: אני מזהירה אותך. אם תמשיך לצחוק עלי המחיר יקפוץ למיליון.
- שון: מיליון? למה לא ארבעה מיליון?! חמישה מיליון?! עשרה מיליון!...?
- דידין: מה שאני מבקשת זהו סכום סביר. אני יודעת בדיוק מהו מחזור השנתי שלך השנה. זה אפילו לא עשרה אחוז מהיקף הרווח השנתי שלך.
- שון: אני בעצמי לא יודע, אולי הברוטו. א-נ-ח-נו היינו באמצע החישובים.
- דידין: המכתב שהגיע לאשתך, הוא ממני.
- שון: (בשוק) מה?!
- דידין: במכתב אני מספרת על כל ההטרדות שלך במשך השנה.
- שון: אני? כל ההטרדות?!
- דידין: היא תקרא אותו מספר פעמים, תעכל ותבין שיש לי עוד סודות עלינו ואני אצטרך לחשוף אותם בבית המשפט. אני בטוחה שהיא מיד תיכנס ברעש גדול.
- שון: אם אענה לדרישתך זה יתפרש שאני מודה ותמשיכי לסחוט. הצלקת בלב מכילה כאב גדול יותר מהאיום שאת מאיימת עלי!
- }שתיקה.
- דידין הולכת לאחד המדפים בלי לעלות על כיסא, ושולפת משם קלסר.
- דידין: הסיכומים של כל השנה נמצאים כאן.
- }שון חוטף את התיקיה, מעיין בסיכומי החשבון מניד ראש כלא מאמין.
- שון: לא להאמין. אלמלא הייתה לך הנטייה האחרת, הייתי אומר לך, שהיה צריך לשכפל אותך כמנהלת חשבונות.
- (מביט בה לרגע.) למה נתת לי לעבוד כל הימים והלילות כל כך קשה?!
- דידין: חמש מאות אלף.
- שון: מתי הספקת לעשות את כל העבודה?

דידין: סגרנו?

שון: (מניד ראשו כלא מאמין) את יצור...

דידין: אין מה להתווכח. חמש מאות אלף. ובינתיים אני אעשה קצת סדר.

דידין מרכיבה אוזניות לשמוע מוזיקה. וממשיכה לעשות סדר, עולה על הכיסא וצולפת משם לסלסלה/שק פסולת נייר, והכל תוך כדי תנועות גוף בקצב. המוזיקה.

תמונה 6

תמונת המשך. שון שקוע בתיק הניירות שדידין הגישה לו.

דידין על הכיסא עם אוזניות מתנועת בקצב המוזיקה.

ליליאן נכנסת כרוח שערה. עומדת בפתח. רואה את דידין מתנועת על הכיסא.

ליליאן: מה זה? הופעה פרטית?

שון: (מרים את ראשו, בתמימות) מה?

ליליאן: מה?!

רוצה גם בקבוק בירה?

שון: (בדאגה) מה קרה?

ליליאן: הזמנת רקדנית מועדון לילה?

(לדידין) היי את!

{דידין לא מתייחסת.}

ליליאן: (בקול רם יותר) היי, תחת!

דידין: (מסירה את האזניות) את מדברת אליי?

ליליאן: תשילי את התחת שלך למטה!

{דידין יורד.}

ליליאן: כל הלילה לא ישנתי בגללך!

- דידין: (שבעת רצון) כך קיוויתי.
- ליליאן: לא ישנתי כי עשיתי מחקר עליך. יש לי פה עדות של מעסיק ששואל אותך: "האם את בטוחה שזה בסדר לדבר על דברים בעלי אופי מיני עם הבוס שלך?"
והתשובה שלך: "אם הוא מתגרה מזה, זאת הבעיה שלו".
- דידין: נכון, כך ענית לו.
- ליליאן: שתקי!
- דידין: וואו, איזו שאגה נמרית.
- ליליאן: הנה המכתב מעוד מוטרד מינית על ידך: "שילמתי לה כי רציתי שקט שלא תטריד אותי יותר, אחרת המשפחה שלי הייתה מתפקרת. סחטה אותי פעם נוספת ותבעתי אותה. בית המשפט לא האמין לי. היא יצאה נקייה, אני התגרשתי ועכשיו אפשר להדביק את התלונה על פניו של מת".
- דידין: לפעמים אנשים כותבים דברים רעים כדי לטהר את עצמם, אבל האמת נמצאת אי שם חבויה במוחם ומתביישים להוציא אותה החוצה.
- ליליאן: תסתמי את הפה ותקשיבי! ענית: "זה בסדר, אני לא בן-אדם שמסתובבת לגרות, ונותנת למישהו לגרות אותי, הם מתגרים, שיתגרו"
- שון: (מופתע, לליליאן) מאיפה יש לך את כל האינפורמציה הזאת?!
- ליליאן: (לשון) הכול היה בתיק, נשלחו אליך במעטפות סגורות שאפילו לא טרחת לפתוח אותן, וזרקת לפח!
(בציניות) יכול להיות שהיא הפנטה אותך?
- שון: (מכה על מצחו) איזה מטומטם אני.
- ליליאן: והפנינה שבכתר, המכתב של אתמול שנשלח אליי שמטרתו הייתה, שאקרא אותו בבית, לבד. וכשתגיע הביתה יתפתח בינינו ריב ויזרקו בינינו מילים קשות שאי-אפשר יהיה לסלוח להן, וכך הייתה מנצחת וזוכה בכל הקופה.

שון: עד כדי כך?!

ליליאן: (ממשיכה) אבל רצה הגורל, שאעבור במקרה דרך המשרד.

שון: (פונה לדידין) זה מה שמגיע לי ממך?!

ליליאן: (מוסרת את המכתב לשון) בבקשה תראה איזו נוכלת העסקת.

{שון לוקח ומעיין במכתב, תופס את ראשו כלא מאמין.}

שון: (ניגש לדידין ומוסר לה את המכתב) אני רוצה שאת תקראי אותו.

{דידין לוקחת את המכתב ועומדת לקרוע אותו.}

ליליאן: אם תסתכלי תראי שהוא העתק ממספר העתקים, את המקור אני שומרת לעת הצורך.

שון: (לדידין, באיום קל) תקראי בקול!

ליליאן: תקראי!

שון: אני רוצה לשמוע את הקול שלך אומר את המילים.

דידין: (מחייכת. לשון) תגיד שאתה רוצה להתחרמן על הקול שלי.

{שון עושה תנועה קלה של הרמת יד, ועוצר את עצמו.}

דידין: אתה יכול להכות, אולי אהנה מזה.

שון: (בכעס) תקראי!

{דידין מתחילה לקרוא את המכתב. בשלב מסוים קולה מתמזג יחד עם הקלטה.}

דידין: (קוראת) שון, אני פונה אליך כמעסיק ומבקש ממך, די! מספיק!
מי אתה שתיכפה עלי מין ללא הסכמה? יש לך אמנם תפקיד סמכותי,
למה לנצל את מעמדך. בגללך אני עוזבת את המקום. התביעה היא
הדבר הטוב ביותר שאני יכולה לעשות, ואני אעשה זאת בדרך אכזרית
וכואבת. האם זאת אינדיקציה לכישלון המיני הגדול שלך עם ליליאן
אשתך? אנשים כמוך שנוהגים כך להתעלל בְּעוֹבְדוֹת, חייבים לבקש
ייעוץ ולגשת לטיפולים לפני שהם הורסים חיים של נשים רבות. כל מה

שראיתי אצלך הוא ניסיון כיבוש מעוות. אני מתעבת את מעשיך
 הכפייתיים הם קרובים לגיהנום עלי אדמות.
 ליליאן יקרה,
 ברעד אני כותבת לך את המכתב. בשבוע הראשון שלי בעבודה שון
 היקר שלך יוצר איתי קשר עין ויכולתי לקרוא את מחשבותיו. הייתי
 נבוכה, הסמקתי, כל כך פחדתי לאבד את מקום העבודה.
 כנראה שרצה לטעון את המצברים ולהתניע את מה שחסר לו בבית.
 אני נזכרת בפעמים שהייתי נבוכה מיצירת קשר עין, ולא פעם באה
 התנצלות מידיית.
 לסיכום, אני דורשת דמי שתיקה, חמש מאוד אלף שקל, ואעלם
 לצמיתות.

ליליאן: תיכף אני אעלים אותך לצמיתות.

שון: זהו מכתב סחיטה סטנדרטי שאת שולחת לכולם?

דידין: (ליליאן) אני מצטערת בשבילך, את חיה עם סיפור של אדם חולני.

ליליאן: את מחלה מהלכת! את שיקרת לאורך כל הדרך, והודית ששיקרת.

שון: את כפוית טובה.

דידין: אמרתי לכם מה אני דורשת כדי שלא אגיש תלונה.

(ברשעות) אחרת זה יכאב ויפרק אתכם לרסיסים.

{שון וליליאן מתפקעים מצחוק.}

ליליאן: מי את?

בסך הכול זונה!

תתבעי אותנו? לכי לעסוק בזנות שם מקומך!

חמש מאוד אלף שקל, לא מתביישת.

דידין: ומי את? אשת סוטה!

ליליאן: ואת אישה שמורכבת מחמש מאות אלף שקרים. בעלי לקח סיכון

שקיבל אותך לעבודה. כל האחרים אמרו עליך שיש לך "עודף סקס

פרובוקטיבי שיהיה קשה לעבוד בחברתך."

דידין: והנה בעלך הטוב והיקר הסכים לקבל אותי לעבודה בלי לבדוק את הרקע שלי, וכל זה כדי להטריד אותי מינית יום יום.

ליליאן: (בבוז) שון הטריד? זאת בדיחה! זבוב שמטריד אותו הוא מוציא החוצה בעדינות.

דידין: את עד כדי כך עיוורת? (עונה בבוז) בעלך לא תמים. הטריד!

ליליאן: מתי?

דידין: הוא התאפק כל השנה, והיום בבוקר הגיע לקצה גבול היכולת האיפוק והמתח, והשתחרר לו הקפיץ.

ליליאן: (לשון) זה נכון שון?

שון: שקר!

דידין: אתה לא נישקת אותי?

ליליאן: רגע, רגע. את היית כאן כל הלילה?

{דידין מצחקקת.}

שון: היא לא הייתה כאן. באה בבוקר.

ליליאן: אתה נישקת אותה?!

{שון שותק.}

דידין: תענה לה, אתה נישקת אותי או לא?!

ליליאן: למה אתה מחכה? תענה!

(אחרי שתיקה קלה) שון, זאת שאלה פשוטה. נישקת אותה כן או לא?

שון: אני לא יזמתי. נרדמתי על השולחן והיא... (בין היסוס לגמגום) ו... היא עם העיסוי. כמו שאת עושה. אני חשבתי שזאת את. ו...

ליליאן: נישקת אותה.

דידין: בשפתיים עם לשון משתוללת ומגררת, שובבה ומסלסלת שכמעט חנקה אותי מתאוה.

שון: (לדידין) אין לך סיבה אחת קלה לנקמה, וכשזיהיתי שזאת את ולא ליליאן. מה אמרתי?

דידין: "עוד לא צחצחתי שיניים."

שון: איזו זונה בת זונה את!

ליליאן: (לשון) נישקת? קיבלת את לשונה המתגלגלת, כן או לא?!

שון: כן אבל...

דידין: וגרגר כמו חתול שנכנע מהנאה.

ליליאן: את, שתקי!

(לשון) נכון, אתה מגרגר.

{דידין מסמנת לליליאן שהוא כולו שלך. נהנית מהסכסוך.}

ליליאן: (לשון) גם לה אתה משמיע גרגורי הנאה?
(שתיקה קלה) רצית לתפוס את החבל בשתי הקצוות. הימרת.

שון: אני...

ליליאן: הרסת הרבה גשרים, מהיום אתה תגור במרתף שלנו עד שאנחנו נעבור להפרדה מוחלטת! אתה צריך לשאול את עצמך כמה שאלות קשות.

שון: תראי אני...

ליליאן: אין אני! איך הרשית לעצמך לשכב כל הלילה עם אישה שאינה אשתך. לסכן את מקור ההכנסה, לפרק משפחה...

שון: רגע! מי דיבר על לש...?

ליליאן: (קוטעת אותו) התחייבת להיות נאמן לי, ורק לי, אתה לא יכול לשבור את המחויבות ועוד עם אחת מופקרת.

שון: תני להשחיל מיל...

ליליאן: (קוטעת אותו) נישואין זאת השקעה ממושכת, אם אתה משתעמם איתי, כל הנישואים שלנו היו מיותרים, יכולת לא להתחתן איתי ולצאת ולשכב עם מי שאתה רוצה!

שון: (מתפרץ) את לא רואה אותה עומדת ומחייכת? היא רוצה להרוס ואני מנסה להציל את עורינו!

ליליאן: אתה לא תוכל אף פעם לתקן את הנזק שעשית!

שון: זהו? פתאום אין אמון בי? תרשי לי הגיד...

ליליאן: אין לנו כבר מה להגיד, זהו, איבדת אותי! מי יודע כמה פעמים שכבת עם הזונה במשרד כל השנה.

דידין: הללו די! התבטאת פעם פעמיים בגסות, מספיק! תשמרי על הפה שלך.

ליליאן: (מסירה את הטבעת מידה. זורקת לשון) קח! תהליך ההיפרדות מתחיל מרגע זה.

שון: תני לפחות...

ליליאן: עכשיו אתה יכול להיות חופשי להזדיין אותה על השולחן, תשלחן אותה כמה שאתה רוצה, מבחינתי תתנשק גם עם גברים!

{ליליאן יוצאת כעושה.}

שון: (קורא אחרי ליליאן) אף פעם לא רימיתי אותך, אני רוצה... לפחות בואי ותשמעי את הגרסה שלי....

ליליאן: (מבחוץ נשמע קולה שהולך ומתרחק) אין שום גרסה שתצדיק את מה שעשית...

{שון מביט בדידין בכעס, מרים תיקייה לזרוק על דידין, אך לא מעז.}

דידין: תזרוק עליי, הלוואי. אני מחכה לרגע שתכה אותי!

שון: את מחלה מהלכת, צאי מפה, עשית לי מספיק נזק!

דידין: תבטיח לתת לי מה שביקשתי, אצא ואכחיש הכול!

שון: מי יאמין לך?

- דידין: כאישה, לי יאמינו, לא לך! אלה הן ההשלכות למה שאתה לא רוצה לתת. אז תחליט, אישה חוזרת אליך ובגדול תמורת חמש מאות...
- שון: בשביל בצע כסף את מוכנה להרוס אותי.
- דידין: אתה הרסת לעצמך, אם היית מסכים לשלם מיד, כל זה לא היה קורה, לא הייתי מספרת על הנשיקה, וגם היינו מזדיינים בשקט.
- שון: אם אעביר את הכסף מבטיחה לספר ליליאן את האמת? בלי לייפות. פשוט אך ורק את האמת, הכול!
- דידין: כל מילה, אני מוכנה אפילו בשבועה! והיא לא צריכה לדעת כשאתה תעביר לי את הכסף.
- שון: תראי, את בחורה ערמומית. לכן אני רוצה לדעת מראש איזו אמת את הולכת לספר.
- דידין: אספר את האמת לאמיתה, שבמהלך כל השנה ניסיתי לעשות לך עיניים, עליתי על כסאות בכוונה לגרות ולהגזים, הבלטתי את התחת שלי. באתי עם מחשופים... התכופתי שתראה את שדיי, ה-כול! ומה שעצבן אותי באמת שלא התייחסת לכול זה. אבקש סליחה ואצא מכאן. תסמוך עליי, כמו שאני יודעת להרוס - אני יודעת גם לתקן.
- שון: את מקצוענית כמטרידה סדרתית? (מחייג ליליאן)
ליליאן... או-קיי הבנתי... הבנתי... תקשיבי שנייה...
תקשיבי אני אומר לך! לא! לא הפעם!
תקשיבי לפני שאת מתרחקת יותר מדי, תחזרי לפה, אני רוצה שתשמעי משהו... תחזרי לפה ותשמעי וידוי... (סוף השיחה)
- דידין: או-קיי, תראה, כמו שייעצת לי לראיון העבודה, אני רוצה להרגיע אותך. בדרך כלל נשים הן מאוד סלחניות.
- שון: ליליאן לא סולחת מהר בלי עובדות מוכחות.
- דידין: היא נשמעה כאישה חזקה ואוהבת.
אני נותנת לך זמן עד שעה אחת להעביר את הסכום לחשבון שלי.
- שון: את מציבה לי אולטימטום?

דידין: מה שמהר יותר, טוב יותר.

שון: סכום כזה צריך זמן לגייס, לוקח כמה ימים.

דידין: אני יודעת כמה יש לך בבנק, מה גובה האוברדרפט וכל ההשקעות.

{ליליאן נכנסת.}

שון: (ליליאן) את לא מבינה שהיא מנצלת את העובדה שאני כגבר, קל להעליל עליו?

(לדידין בתקיפות) את לא צריכה להגיד כלום!

(ליליאן) תודה שחזרת לשמוע את מה שיש לי.

{שון, בנחת, תוך כדי דיבורו הוא הולך ושולף מכשיר הקלטה זעיר מבלי שאף אחת מהן תרגיש.}

דידין: שון? מה זה צריך להיות? אתה לועג לי?!

שון: (ליליאן) אחרי שהיית כאן אתמול והזהרת אותי מפניה, התקנתי את מכשיר ההקלטה הזעיר הזה.

(לדידין) מתי הגעת היום לעבודה? או יותר נכון להטרדה?

דידין: אתה אדם שפל.

שון: בשעה שמונה?

דידין: בשבע וחצי.

שון: למה הקדמת?

{שון מראה את המכשיר הקלטה זעיר ומעביר תוך כדי מלמול לשעה שבע וחצי. דידין זזה הצידה מוציאה את המראה הקטנה שלה, לשפר מראה, ובמהלך שמיעת ההקלטה היא די נהנית.}

שון: ליליאן, תקשיבו טוב, טוב להקלטה.

הנה פה שומעים את הצעדים.

הקלטה: דידין - שון? ... שון שון...

{לאחר שתיקה.}

קולות נשיקות והנאה של שון.

ליליאן: (פונה לשון) מה זה צריך להיות?

שון: (לליליאן) תקשיבי עד הסוף.

הקלטה: שון - או... זה טוב... את עושה את זה טוב, איזה ידיים יש לך ליליאן.

שון: (לליליאן כהוכחה) את שומעת? חשבתי שזאת את.

הקלטה: דידין - קבל בונוס טוב יותר.

שון: (בהמשך ההקלטה הוא מגיב את הרגע כמעט. בכעס) פה היא מנשקת אותי!

הקלטה: שון - מישהי העירה אותך ככה?

שון - למה עשית את זה!?

דידין - הערתי אותך.

שון: למה הערת אותי ככה!?

דידין: לא היה נעים לך?

שון: מה שעשית עכשיו, ממש לא מקובל עליי!

דידין: גבר אחר היה מתרגש והיה רוצה לקבל ממני עוד נשיקות כאלה, והיה מתנפל על המציאה.

שון: למה עשית לי את זה!?

דידין: (בלעג) "למה עשית לי את זה?" אתה יודע כמה זמן חלמתי על זה?

שון: יש חלומות שלא צריכים להגשים אותם!

דידין: רציתי לתת לך מתנת פרידה כמו שצריך.

שון: ככה בשפתיים?

דידין: אלא איפה?

חלק קטן מחלום התגשם, אתה צריך לשמוח שהשארתי מזכרת.

שון: עם לשון מתגלגלת בלי שאצחצח שיניים?

דידין: לך לצחצח ונמשיך.

שון: את יודעת טוב מאוד שאני לא כזה!

דידין: בסך הכול נשיקת פרידה ואל...

שון: כזאת לזהטת וחושנית עם לשון מקשקשת?!

דידין: לא אהבת?

שון: לא צפוי.

דידין: אתה פחדן!

שון: יש לי אישה יפה ואני אוהב אותה!

שון: (לדידין תוך כדי חיפוש מהיר.) ויש לי הפתעה בשבילך. גם השיחה

האחרונה בינינו הקלטתי.

(מסתכל על השעון שלו. ועובר אחורה לשעת ההקלטה אחרונה)

הקלטה: שון - את מחלה מהלכת, צאי מפה, עשית לי מספיק נזק!

דידין - תבטיח לתת לי מה שביקשתי, אצא ואכחיש הכול!

שון - מי יאמין לך?

דידין - כאישה, לי יאמינו, לא לך!... אלה הן ההשלכות למה שאתה

לא רוצה לתת. אז תחליטי, אישה חוזרת אליך ובגדול תמורת

חמש מאות...

שון - בשביל בצע כסף את מוכנה להרוס אותי.

{ליליאן לא מצליחה להתאפק ומתנפלת על דידין. ההקלטה ממשיכה להישמע ברקע.

מתחילה האבקות קשה בין שתי הנשים עד כדי פיזור ניירות והרס המשרד.

שון מציל את תיק הסיכום האחרון, ומנסה למנוע את הרס המשרד ומנסה להפריד בניהן

ולא מצליח, הן מצליחות להדוף אותו, והוא מוותר.}

ברקע המשך ההקלטה

הקלטה: דידין - אתה הרסת לעצמך, אם היית מסכים לשלם מיד, כל זה לא היה קורה, לא הייתי מספרת על הנשיקה איתך, וגם אם הייתי מזדיינת איתך.

שון - אם אעביר את הכסף מבטיחה לספר ליליאן את האמת? בלי לייפות. פשוט אך ורק את האמת, הכול!

דידין - כל מילה, אני מוכנה אפילו בשבועה! והיא לא צריכה לדעת שאתה תעביר לי את הכסף.

שון - תראי, את בחורה ערמומית. אני רוצה לדעת איזו אמת את תספרי.

דידין - אספר את האמת לאמיתה, שבמהלך כל השנה ניסיתי לעשות לך עיניים, עליתי על כסאות בכוונה לגרות ולהגזים, הבלטתי את התחת שלי. באתי עם מחשופים... התכופתי שתראה את שדיי, ה-כול! אבקש סליחה ואצא מכאן. תסמוך עליי, כמו שאני יודעת להרוס - אני יודעת גם לתקן.

שון - את מקצוענית? מטרידה סדרתית?

{בסוף המריבה, שתיהן באפיסת כוחות.}

דידין - (ליליאן, מתנשפת) את לא יודעת שגברים וולגריים כאשר מדובר בסקס. לא שאלת את עצמך פעם, אולי הגבר שלי מוטרד מינית, בגלל שהוא אוהב את זה?

ליליאן: יש יוצאים מהכלל. (מתקרבת לדידין).

דידין: (מאיימת) אל תתקרבי אלי, אחרת זה לא ייגמר טוב.

שון: ליליאן, זה מספיק, די-די-די.

ליליאן: (לשון) אני לא הולכת לגעת בחלאה. התלכלכתי מספיק. (לדידין) כמה תביעות על הטרדות מיניות נעשו ביוזמתך? (לא מאפשרת לה לענות.) את שונאת גברים עד כדי כך? בעיות ילדות? עברת התעללות מינית? תמציאי משהו. מגיעה לעבודה עם מחשופים פרובוקטיביים?

דידין: (קוטעת אותו) לנשים יש את החופש לבחור מה ללבוש. אם הלבוש הפריע לבעלך סימן שאצלו משהו לא בסדר!

שון: את למדת היטב את הפסיכולוגיה של הגברים, היית בטוחה שכל התנועות יעירו אותי לטרדה. לא אצלי! משרד זה כמו שבט, ושבט בנוי על אמינות, אחדות ועוצמה. במי נקמת? בעצמך!

{דידין מתחילה לצלם עם הנייד שלה מספר צילומי סלפי וצילומי זירת ההתגוששות. שון וליליאן לא מבינים לרגע למה היא עושה את זה.}

שון: (מתפלא) סלפי?

ליליאן: מטורפת.

דידין: (מנופפת לראווה בנייד) זהו נשק יום הדין של דידין! זאת תהיה העדות שלי. אם תהיה תביעה נגדי על הטרדה, אני אגיש תלונה על הטרדה ואלימות קשה כלפי עובדת. כן-כן אוכל להוכיח שחבטתם בי מכות.

ליליאן: (רוצה להתנפל שוב.) חשבת על הכול הנוכלת!

שון: (עוצר בעדה) לא שווה.

(לדידין) אני חושב שכדאי לך לעזוב את המקום.

דידין: אני מוכנה לעשות אתכם עסקת חליפין. אני אמחק את התמונות ואתה תמחקו את ההקלטות.

שון: ההקלטות האלה ייכנסו לכספת עם גיבוי, ואם מישהו מהמעסיקים הבאים יחוש ההטרדות, יוכל לפנות אליי ולהיעזר בהן.

דידין: או-קיי הבנתי.

{דידין לוקחת את תיקה, ולפני שיוצאת, וכדי להכעיס, עושה תנועה גסה.}

דידין: כדאי שתבדקי מדי פעם את התחתונים שלו. (יוצאת.)

שון: (לליליאן) סתם משפט נקמני, כדי לא לצאת מכאן בלא כלום שמטרתו לסכסך.

תמונה 7

ליליאן ושון עומדים ובוחנים את זירת ההיאבקות. לא יודעים מה לעשות.

ליליאן מתחילה לעשות קצת סדר.

שון: עזבי, נסדר ביום אחר. (מראה על קלסר הסיכומים שבידו) זה חשוב יותר. (מניד ראש) איזו מטומטמת. עם כישרון חשבונאי כמו שלה.

ליליאן: אני מצטערת למה שגרמתי.

שון: פראית שלי, לוחמת.

ליליאן: קורס הגנה עצמית עזר לי.

שון: נראית יותר צעירה ושובבה כשאת נלחמת, עם עיניים בוהקות ושפתיים קפוצות, כאילו הצילום שיבוא אחריו יהיה שאת מחבקת אותי.

ליליאן: אתה מכיר את המעסיק הבא שלה.

שון: כן, אני אצלצל אליו ואזהיר אותו. בעצם לא אזהיר, הוא קרוב משפחה שלה, כך שאם יקרה מצב דומה, שמשפחה תתמודד. (מלטף אותה)

ליליאן: נמשיך בבית ובלי פנטזיות.

אור יורד. סוף.